

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

21 май 2015 година *

„Преюдициално запитване — Свободно движение на капитали — Дерогиране — Движение на капитали, свързано с предоставянето на финансови услуги — Национална правна уредба, предвиждаща фиксирано данъчно облагане на капиталовите доходи от дялови участия в чуждестранни инвестиционни фондове — Черни фондове“

По дело C-560/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesfinanzhof (Германия) с акт от 6 август 2013 г., постъпил в Съда на 30 октомври 2013 г., в рамките на производство по дело

Finanzamt Ulm

срещу

Ingeborg Wagner-Raith,

в присъствието на:

Bundesministerium der Finanzen,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: А. Tizzano, председател на състава, S. Rodin, E. Levits (докладчик), М. Berger и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: К. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 ноември 2014 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-жа Wagner-Raith, от U. Ziegler, Rechtsanwalt,

— за германското правителство, от Т. Henze, както и от А. Wiedmann и К. Petersen, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от P. Gentili, avvocato dello Stato,
- за правителството на Обединеното кралство, от S. Brighthouse, в качеството на представител, подпомагана от K. Bacon, barrister,
- за Европейската комисия, от T. Scharf, A. Cordewener и W. Roels, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 декември 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 64, параграф 1 ДФЕС.
- 2 Запитването е представено в рамките на спор между г-жа Wagner-Raith, наследница на г-жа Schweier, и Finanzamt Ulm (данъчната администрация на Улм) във връзка с данъчното облагане на капиталови доходи от дялови участия в инвестиционни фондове със седалище на Каймановите острови (отвъдморски територии на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия).

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Член 1, параграф 1 от Директива 88/361/ЕИО на Съвета от 24 юни 1988 година за прилагане на член 67 от Договора [член, отменен с Договора от Амстердам] (ОВ L 178, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 1, стр. 10) гласи: „[б]ез да се засягат следните разпоредби, държавите членки премахват ограниченията относно движението на капитали между лица, които живеят в държавите членки. За да се улесни прилагането на настоящата директива, движението на капитали се категоризира в съответствие с номенклатурата в приложение I“.
- 4 В номенклатурата на движенията на капитали, изброени в приложение I към Директива 88/361, в раздел I, озаглавен „Преки инвестиции“, фигурира участието в нови или съществуващи предприятия с цел установяване или поддържане на трайни икономически връзки.
- 5 Раздел IV от посоченото приложение, озаглавен „Операции с дялови единици на предприятията за колективни инвестиции“, включва в част А, отнасяща се до „[с]делки[те] с дялови единици на предприятия за колективни инвестиции“, между другото, придобиването от местни лица на дялови единици от чуждестранни предприятия, с които се сключват сделки на финансовата борса, и придобиване от местни лица на дялови единици от чуждестранни предприятия, с които не се сключват сделки на финансовата борса.

- 6 „Обяснителните бележки“, които се съдържат в същото това приложение, уточняват:

„Единствено по смисъла на настоящата номенклатура и на директивата следните изрази имат значението, което им е придадено по-долу:

Преки инвестиции Всички видове преки инвестиции на физически лица или на търговски, производствени или финансови предприятия, които служат за установяване или поддържане на трайни и преки връзки между лицето, което предоставя капитала, и предприемача или предприятието, на които този капитал се предоставя с цел извършване на стопанска дейност. Следователно това понятие трябва да се разбира в най-широк смисъл. [...] По отношение на предприятията по раздел I-2 от номенклатурата, които имат статус на акционерни дружества, участие от вида на пряката инвестиция е налице, когато пакетът акции, притежавани от физическо лице от друго предприятие или от друг акционер, позволява на акционера да участва ефективно в управлението на дружеството или в контрола върху него по силата на разпоредбите на националните актове за акционерните дружества или други разпоредби. [...].“

Германското право

- 7 Член 17 от Закона за търговията с чуждестранни инвестиционни дялове и за облагането на доходите от чуждестранни инвестиционни дялове (Gesetz über den Vertrieb ausländischer Investmentanteile und über die Besteuerung der Erträge aus ausländischen Investmentanteilen) от 28 юли 1969 г. (BGBl. 1969 I, стр. 986) в неговата редакция, която е в сила от 1 януари 2002 г. до 31 декември 2003 г. (наричан по-нататък „AusInvestmG“), предвижда в член 17 по отношение на данъчно облагане на капиталовите доходи от дялови участия в чуждестранни инвестиционни фондове, както следва:

„(1) Разпределените дивиденди от дялове в чуждестранни инвестиционни схеми [...] се отнасят към доходите от капитал по смисъла на член 20, параграф 1, точка 1 от Закона за данъка върху доходите

[...]

[...]

(3) Параграфи 1—2а намират приложение само

1. а) ако чуждестранното инвестиционно дружество е заявило пред компетентния орган намерението си да търгува с дялове в чуждестранни инвестиционни схеми, попадащи в приложното поле на този закон, чрез публично предлагане, реклама във връзка с публично предлагане или по сходен начин [...] или
- б) ако дяловете в чуждестранни инвестиционни схеми, допуснати до търговия на германска борса или на регулиран пазар, не се търгуват чрез публично предлагане, реклама във връзка с публично предлагане или по сходен начин (член 1, параграф 2) — с изключение на предписаните от съответната борса обявления — и ако чуждестранното инвестиционно дружество е назначило представител със седалище или местоживеене в рамките на териториалното приложно поле на този закон, и който представител може да представлява това дружество пред данъчните служби и пред съдилищата, компетентни по данъчни дела, и

2. ако при всяко разпределяне на дивиденди чуждестранното инвестиционно дружество съобщава [...] на немски език на притежателите на дяловете от чуждестранни инвестиционни схеми [размера на разпределените дивиденди за дял и определени, включени в него суми],

[...]

и при поискване удостоверява истинността на тези данни“.

8 Член 18 от AuslInvestmG в неговата редакция, която е била в сила между 30 декември 1993 г. и 31 декември 2000 г., предвижда следното:

„(1) Ако не са изпълнени условията по член 17, разпределените дивиденди от дяловете от чуждестранни инвестиционни схеми [...] се отнасят към доходите от капитал по смисъла на член 20, параграф 1, точка 1 от Закона за данъка върху доходите [...].

(2) Данъчните основи по параграф 1 се доказват. Документите за целите на това удостоверяване се съставят на немски език или се представят с приложен превод на немски език. Чуждестранното инвестиционно дружество назначава представител със седалище или местоживееене в рамките на териториалното приложно поле на този закон, който представител може да представлява това дружество пред данъчните служби и пред съдилищата, компетентни да разглеждат данъчни дела.

(3) Ако удостоверяването не бъде надлежно извършено или не бъде назначен представител, за данъчна основа на получателя на дохода се определя размерът на разпределените дивиденди от чуждестранни инвестиционни участия, както и 90 % от положителната разлика между първата определена за календарната година цена на обратно изкупуване и последната определена за календарната година цена на обратно изкупуване на дадено чуждестранно инвестиционно участие; следва да се определи данъчна основа в размер на най-малко 10 % от последната цена на обратно изкупуване, определена за календарната година. [...]“.

9 Законът за дружествата, инвестиращи в капитал (Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften), в неговата редакция, приложима по отношение на местните инвестиционни фондове през разглеждания в главното производство период предвижда по същество, че данъчното облагане на притежателите на дялове по принцип се извършва според „принципа на прозрачност“, т.е. те са третираны също както ако те самите са реализирали пряко доходите, получени в рамките на колективния портфейл.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

10 В периода 1997—2003 г. г-жа Schweier има депозит в LGT Bank AG (наричана по-нататък „LGT“) в Лихтенщайн, част от който са дялове в инвестиционни фондове със седалище на Каймановите острови. Тези инвестиционни фондове не са изпълнявали задълженията си за уведомяване, лицензиране и доказване по смисъла на член 17, параграф 3 от AuslInvestmG и не са определяли представител на инвестиционния фонд по смисъла на член 18, параграф 2, трето изречение от AuslInvestmG и по тази причина са разглеждани в Германия като така наречените „черни“ фондове, по отношение на които могат да се прилагат разпоредбите на член 18, параграф 3 от AuslInvestmG.

11 През 2008 г. г-жа Schweier уведомява за първи път Finanzamt Ulm, че през разглежданите години тя е получавала доходи от капитали от депозита, с който е разполагала в LGT. Така с подаването на коригиращи данъчни декларации тя декларира тези доходи пред тази данъчна

администрация, след като е изчислила техния размер въз основа на предоставените ѝ от LGT документи, след което в съответствие с член 18, параграф 3 от AuslInvestmG тя определя сума с фиксиран размер за всяка от разглежданите данъчни години.

- 12 Съответната данъчна администрация изменя актовете за установяване на дължим данък върху доходите на г-жа Schweier за съответните години, като определя размера на капиталовите доходи от съответните дялови участия на 44 970,69 EUR за 1997 г., на 63 779,07 EUR за 1998 г., на 106 826,16 EUR за 1999 г., на 94 999,24 EUR за 2000 г., на 96 055,10 EUR за 2001 г., на 100 157,99 EUR за 2002 г. и на 116 823,07 EUR за 2003 г., или общо на 623 611,32 EUR.
- 13 Г-жа Schweier подава жалба по административен ред срещу този допълнителен данък, като се позовава на несъвместимостта на предвиденото в член 18, параграф 3 от AuslInvestmG фиксирано данъчно облагане с принципа на свободно движение на капитали. Според нея основа на допълнителното данъчно облагане е трябвало да бъдат само реално получените доходи, размерът на които е следвало да бъде изчислен. Г-жа Schweier иска нейните капиталови доходи да бъдат обложени при условията на член 18, параграф 1 от AuslInvestmG и предоставя на съответната данъчна администрация необходимите за целта документи и изчисления.
- 14 След като Finanzamt Ulm отхвърля тази административна жалба, г-жа Schweier подава жалба по съдебен ред пред Finanzgericht Baden-Württemberg (съд по финансови дела на Баден-Вюртенберг, Германия). С решение от 27 февруари 2012 г. тази юрисдикция уважава жалбата в основната ѝ част, като приема, че член 18, параграф 3 от AuslInvestmG нарушава принципа на свободно движение на капитали и вследствие на това се произнася, че реално получените от г-жа Schweier капиталови доходи от съответните дялови участия за всяка от разглежданите данъчни години са по-ниски от размера, определен съгласно член 18, параграф 3 от AuslInvestmG, и че те възлизат на обща стойност от 260 872,97 EUR. Finanzamt Ulm подава ревизионна жалба срещу това съдебно решение пред Bundesfinanzhof (Федерален съд по финансови дела).
- 15 В рамките на тази ревизионна жалба Finanzamt Ulm изтъква, че член 18, параграф 3 от AuslInvestmG се прилага към делото в главното производство, защото тази разпоредба попада в клаузата „standstill“, предвидена в член 64, параграф 1 ДФЕС. Всъщност, от една страна, щом като действията на даден инвестиционен фонд са неделимо свързани с данъчното облагане на инвеститорите, които имат дялови участия в този фонд, член 18, параграф 3 от AuslInvestmG се отнасял не само до инвеститорите, но и до самите инвестиционни фондове и следователно се отнасял до предоставянето на финансови услуги по смисъла на член 64, параграф 1 ДФЕС. От друга страна, участието в инвестиционен фонд било пряка инвестиция.
- 16 Според запитващата юрисдикция фиксираното данъчно облагане, предвидено в член 18, параграф 3 от AuslInvestmG, може да възпре германските инвеститори да извършват инвестиции във фондове, които не отговарят на изискванията на член 17 и член 18, параграф 1 от AuslInvestmG, тъй като това фиксирано данъчно облагане поначало е по-тежко от облагането, което засяга инвеститорите, притежаващи дялове в местни инвестиционни фондове и които не удостоверяват получаваните от тях доходи. Към това се прибавяла невъзможността за притежателя на дяловете в така наречените „черни“ фондове да удостовери размера на реално получените доходи и по този начин да се освободи от посоченото фиксирано данъчно облагане, докато Законът за дружествата, инвестиращи в капитал, не предвиждал данъчно облагане от този характер в хипотезата на инвестиции в местен фонд.
- 17 Запитващата юрисдикция уточнява, че по същество нормата, прогласена в член 18, параграф 3 от AuslInvestmG, и приложена по отношение на г-жа Schweier от Finanzamt Ulm за разглеждания период, вече е била в сила към 31 декември 1993 г. Тази юрисдикция допълва, че инвестиционните фондове, в които г-жа Schweier е притежавала дялови участия, е трябвало да бъдат разглеждани като фондове от трета страна, щом като тези фондове са създадени въз

основа на правилата за лицензиране и контрол, действащи на Каймановите острови, и седалището на дружествата, управляващи съответните инвестиционни фондове, е било на тези острови.

- 18 Същевременно обаче запитващата юрисдикция изразява съмнение в това дали са налице материалноправните предпоставки за прилагането на член 64, параграф 1 ДФЕС и дали член 18, параграф 3 от *AuslInvestmG* е свързан с предоставянето на финансови услуги или с преки инвестиции.
- 19 При тези обстоятелства *Bundesfinanzhof* решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допуска ли свободното движение на капитали по член [63 ДФЕС] национална разпоредба (в случая член 18, параграф 3 от *AuslInvestmG*), по силата на която за местни лица, притежаващи дялове в чуждестранни инвестиционни фондове, в допълнение към разпределените дивиденди при определени условия се определят и фиктивни приходи в размер на 90 % от разликата между първата и последната цена на обратно изкупуване за годината, но не по-малко от 10 % от последната цена на обратно изкупуване (или от борсовата или пазарната стойност) при участие във фондове от трети страни, с мотива, че непроменената по същество разпоредба от 31 декември 1993 г. е свързана с предоставянето на финансови услуги по смисъла на клаузата за запазване на придобитите права по член [64, параграф 1 ДФЕС]?

Ако на първия въпрос не бъде отговорено утвърдително:

2) Във всички случаи ли участието в такъв инвестиционен фонд със седалище в трета страна представлява пряка инвестиция по смисъла на член [64, параграф 1 ДФЕС], или отговорът на този въпрос зависи от обстоятелството дали на основание на националните разпоредби на държавата, където се намира седалището на инвестиционния фонд, или по други причини дяловото участие позволява на инвеститора да участва ефективно в управлението или в контрола върху инвестиционния фонд?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 20 С първия въпрос запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 64 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национално законодателство като разглежданото в главното производство, което предвижда фиксирано данъчно облагане на доходите на притежателите на дялове в чуждестранен инвестиционен фонд, когато последният не отговаря на някои законоустановени задължения, съставлява мярка, която се отнася до движение на капитали, свързано с предоставяне на финансови услуги по смисъла на този член.
- 21 В това отношение следва да се припомни, че член 64, параграф 1 ДФЕС съдържа изчерпателен списък на движенията на капитали, по отношение на които би могло член 63, параграф 1 ДФЕС да не се прилага, и като изключение от основния принцип за свободно движение на капиталите трябва да се тълкува стриктно (вж. решение *Welte*, C-181/12, EU:C:2013:662, т. 29).
- 22 С оглед на това следва да се определи дали разглежданото в главното производство законодателство се отнася до движение на капитали и дали, при утвърдителен отговор, това движение на капитали е свързано с предоставянето на финансови услуги.

- 23 Тъй като в Договора за функционирането на ЕС липсва определение на понятието „движение на капитали“, Съдът е признал указателния характер на номенклатурата в приложение I към Директива 88/361, като се има предвид, че съгласно припомненото в увода към това приложение съдържащият се в него списък няма изчерпателен характер (вж. по-специално в този смисъл решения *Van Hilten-Van der Heijden*, C-513/03, EU:C:2006:131, т. 39, *Missionswerk Werner Heukelbach*, C-25/10, EU:C:2011:65, т. 15 и *Welte*, C-181/12, EU:C:2013:662, т. 20).
- 24 Придобиването от местни лица на борсово търгувани или не дялове от чуждестранни предприятия фигурира сред движенията на капитали, изброени в част А, отнасяща се до „[с]делки[те] с дялови единици на предприятия за колективни инвестиции“, от раздел IV от приложение I към Директива 88/361, озаглавен „Операции с дялови единици на предприятията за колективни инвестиции“.
- 25 Получаването на дивиденди от предприятие за колективни инвестиции, макар и да не е изрично посочено в тази номенклатура като „движение на капитали“, може да бъде причислено към придобиването от местни лица на борсово търгувани или не дялове от чуждестранни предприятия, и вследствие на това е неделимо свързано с движението на капитали (вж. в този смисъл решение *Verkooijen*, C-35/98, EU:C:2000:294, т. 29).
- 26 Вследствие на това национално законодателство като разглежданото в главното производство, което урежда данъчното облагане на доходите на инвеститорите, притежаващи дялове в предприятия за колективни инвестиции, като предвижда различно данъчно облагане в зависимост от това дали съответният чуждестранен инвестиционен фонд спазва или не разпоредбите на член 17, параграф 3 и член 18, параграф 2 от *AuslInvestmG*, съставлява мярка, която се отнася до движението на капитали по смисъла на посочената номенклатура.
- 27 Затова следва да се определи дали движенията на капитали, за които се отнася законодателство като това в главното производство, са свързани с предоставянето на финансови услуги по смисъла на член 64, параграф 1 ДФЕС.
- 28 Важно е, на първо място, да се обсъди тезата, поддържана от запитващата юрисдикция и от Европейската комисия, съгласно която в обхвата на член 64, параграф 1 ДФЕС можело да попадат само мерки, насочени директно към доставчиците на финансови услуги в това им качество, и уреждащи изпълнението и контрола върху техните финансови операции, както и тяхното лицензиране или закриване, какъвто не бил случаят с разпоредбите, свързани с данъчното облагане на инвеститорите.
- 29 В това отношение следва най-напред да се припомни разграничението между разпоредбите от Договора относно свободното предоставяне на услуги и разпоредбите, уреждащи свободното движение на капитали.
- 30 Както Съдът вече е приел, видно от редакцията на членове 56 ДФЕС и 63 ДФЕС, както и от мястото, което те заемат в две отделни глави на дял IV от Договора, че макар и да са тясно свързани, тези разпоредби са предназначени да уреждат различни положения и всяка от тях има отделно приложно поле (вж. в този смисъл решение *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, т. 28).
- 31 От установената практика на Съда произтича, че за да се определи дали едно национално законодателство попада в обхвата на едната или на другата от гарантираните от Договора основни свободи, следва да се вземе под внимание предметът на разглежданото законодателство (вж. в този смисъл решения *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, т. 22 и цитираната съдебна практика, *Dijkman и Dijkman-Lavaleije*, C-233/09, EU:C:2010:397, т. 26, както и *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, т. 90).

- 32 Както изтъква по същество генералният адвокат в точка 67 от своето заключение, национално законодателство, чийто предмет засяга основно предоставянето на финансови услуги, попада в обхвата на разпоредбите от Договора относно свободното предоставяне на услуги дори когато то би могло да доведе или да бъде свързано с движение на капитали.
- 33 Всъщност Съдът вече е решил, че национална правна уредба, по силата на която държава членка поставя като условие издаването на предварително разрешение за упражняването на професионална дейност по отпускане на кредити на нейна територия от страна на установени в трета държава дружества, уредба, която вследствие на това възпрепятства достъпа до финансовия пазар на това дружество, засяга преди всичко упражняването на свободното предоставяне на услуги по смисъла на членове 56 ДФЕС и следващи (решение *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, т. 49 и 50).
- 34 В замяна на това в приложното поле на член 64, параграф 1 ДФЕС попадат националните мерки, чийто предмет засяга главно предоставянето на финансови услуги.
- 35 При тези условия изискването, за да попадат в приложното поле на член 64, параграф 1 ДФЕС, тези мерки да са пряко насочени към доставчиците на финансови услуги в това им качество и да уреждат изпълнението и контрола върху техните финансови операции, както и тяхното лицензиране и тяхното закриване, би довело до поставянето под въпрос на разграничението между приложното поле на разпоредбите от Договора относно свободното предоставяне на услуги и на разпоредбите относно свободното движение на капитали.
- 36 Тълкуването, съгласно което член 64, параграф 1 ДФЕС няма за предмет да препраща към положения, попадащи в обхвата на свободното предоставяне на услуги, се потвърждава и от обстоятелството, че за разлика от главата относно свободното движение на капитали, главата относно свободното предоставяне на услуги не съдържа никаква разпоредба, която разпростира действието на нейните разпоредби към доставчиците на услуги, които са граждани на трети държави и са установени извън Европейския съюз, тъй като целта на тази последна глава е да гарантира свободното предоставяне на услуги в полза на гражданите от държави членки (решение *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, т. 25).
- 37 В замяна на това, видно от член 63 ДФЕС и член 64, параграф 1 ДФЕС, всички ограничения върху движенията на капитали, свързани с предоставянето на финансови услуги, по принцип са забранени между държавите членки и трети страни, извън случаите, в които такива ограничения са съществували по силата на националното право или на правото на Съюза към 31 декември 1993 г., или евентуално към 31 декември 1999 г.
- 38 Вследствие на това поради различията, които съществуват между приложното поле на разпоредбите от Договора относно свободното предоставяне на услуги и на разпоредбите относно свободното движение на капитали от гледна точка на техния териториален и персонален обхват, положенията, визирани в член 64, параграф 1 ДФЕС, задължително се различават от положенията, визирани в член 56 ДФЕС и следващи.
- 39 Уместно е да се припомни, както отбелязва генералният адвокат в точка 74 от своето заключение, че определящият критерий за прилагането на член 64, параграф 1 ДФЕС се отнася по-скоро до причинно-следствената връзка, съществуваща между движението на капитали и предоставянето на финансови услуги, а не до персоналния обхват на спорната национална мярка или до нейната връзка по-скоро с доставчика на такива услуги, отколкото с получателя на такива услуги. Всъщност, както вече беше припомнено в точка 21 от настоящото съдебно решение, приложното поле на член 64, параграф 1 ДФЕС се определя с оглед на категориите движения на капитали, които могат да бъдат предмет на ограничения.

- 40 Вследствие на това обстоятелството, че дадена национална мярка се отнася на първо място до инвеститора, а не до доставчика на финансова услуга, не съставлява пречка мярката да попада в обхвата на член 64, параграф 1 ДФЕС.
- 41 И накрая, противно на това, което изтъква Комисията, съгласно постоянната съдебна практика на Съда данъчните правни уредби на държавите членки не са изключени от приложното поле на член 64, параграф 1 ДФЕС (вж. по-конкретно решения *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, т. 174—196, *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, т. 37—45, както и *Prunus* и *Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, т. 27—37).
- 42 На второ място, що се отнася до обхвата на изключението, предвидено в член 64, параграф 1 ДФЕС, важно е да се припомни, че стриктното тълкуване на това изключение има за цел запазването на полезното действие на член 63 ДФЕС.
- 43 Вследствие на това, за да попада в обхвата на посоченото изключение, националната мярка трябва да се отнася до движенията на капитали, които имат достатъчно тясна връзка с предоставянето на финансови услуги.
- 44 Както подчертава генералният адвокат в точка 74 от своето заключение, за да бъде налице достатъчно тясна връзка, е необходимо да съществува причинно-следствена връзка между движението на капитали и предоставянето на финансови услуги.
- 45 От това следва, че национално законодателство, което при прилагането му към движенията на капитали към или от трети страни ограничава предоставянето на финансови услуги, попада в обхвата на член 64, параграф 1 ДФЕС (вж. по аналогия с движенията на капитали, свързани с преки инвестиции или с установяване по смисъла на член 64, параграф 1 ДФЕС, решения *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, т. 183 и *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, т. 36).
- 46 В случая придобиването на дялове в инвестиционни фондове, намиращи се на Каймановите острови, както и получаването на дивиденди от тях, предполага съществуването на финансови услуги, извършвани от тези инвестиционни фондове в полза на съответния инвеститор. Такава инвестиция се отличава от директното придобиване на дялове от дружества на пазара от инвеститорите, доколкото то позволява, благодарение на тези услуги, ползването на една по-голяма диверсификация между отделните активи, както и по-добро разпределение на рисковете.
- 47 Национално законодателство като разглежданото в главното производство, което предвижда фиксирано данъчно облагане, съчетано с невъзможността за инвеститора да бъде облаган върху реално получените от него доходи, когато чуждестранният инвестиционен фонд не отговаря на условията, поставени в член 17, параграф 3 и член 18, параграф 2 от *AusInvestmG*, може да възпира местните инвеститори да придобиват дялови участия в чуждестранни инвестиционни фондове и следователно има за последица по-рядко прибягване от страна на тези инвеститори към услугите на тези фондове.
- 48 Вследствие на това, с оглед на всичко гореизложено, на първия въпрос следва да се отговори, че член 64 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национално законодателство като разглежданото в главното производство, което предвижда фиксирано данъчно облагане на доходите на притежателите на дялове в чуждестранен инвестиционен фонд, когато последният не отговаря на някои законоустановени задължения, съставлява мярка, която се отнася до движение на капитали, свързано с предоставяне на финансови услуги, по смисъла на този член.

По втория въпрос

- 49 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По съдебните разноси

- 50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 64 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национално законодателство като разглежданото в главното производство, което предвижда фиксирано данъчно облагане на доходите на притежателите на дялове в чуждестранен инвестиционен фонд, когато последният не отговаря на някои законоустановени задължения, съставлява мярка, която се отнася до движение на капитали, свързано с предоставянето на финансови услуги, по смисъла на този член.

Подписи